

Universul Literar

— PREȚUL ABONAMENTULUI în țară: pe un an 60 lei. în străinătate pe un an 120 lei. —

LA TELEFON

Bibl. Univ. Cluj
Nr. 418 1926.

(Vezi explicația în pag. 7-a).

Cronica Săptămânei

Linia ferată centrală. — Un început de Metropolitan. — Bărăganul în București. — Gara centrală. — Cum se concep lucrările mari la noi. — Aiurea trotuare rulante, iar la noi nimic!

Săptămâna trecută s'a inaugurat în Capitală o linie de cale ferată, legând gara Filaret, prin bulevardul Mărășești, fost al Neatârării, cu Abatorul și halele centrale. Ce ar fi oare dacă această linie, destinată azi numai transportului vitelor și pentru alimentarea Capitalei, s'ar folosi și pentru transportul locuitorilor, într'un oraș așa de 'mprăștiat ca București, și'n scopul acesta s'ar prelungi în sus, pe splaiul stâng al Dâmboviței, până la uzina electrică de la Cotroceni; iar de aci s'ar întoarce pe splaiul opus, și, ajungând în strada Mihai-Vodă, s'ar lega cu linia ferată existentă ce deservește actualul Arsenal al Armatei, pe care-l leagă cu gara Buzul Spirea, și cu linia ferată de centură a Capitalei?.. Iată astfel înfăptuită, fără prea multă bătaie de cap și prin mari cheltuieli, o linie metropolitană, ce ar deservei jumătate din Capitală, rămânând ca, mai târziu, să se execute o asemenea linie și pentru cealaltă parte a orașului. Căci, când aproape toate orașele din străinătate — și nu numai cele mai de seamă — își au metropolitanele lor, fie aerian, ca la Berlin, fie subteran, ca la Paris, gândim că e timpul ca și ediliile noastre nu numai să se gândească a 'nzestra Capitala României Mari cu o asemenea linie, așa de neapărat necesară, ci să și înceapă construirea ei.

Intr'adevăr, sunt peste 30 de ani — o generație 'ntregă trecută! — de când s'au expropriat o mulțime de case și locuri situate pe calea Plevnei, bulevardul Elisabeta și strada Grădina-cu-cai, în scopul construirii unei Gări centrale, de care se simte atâta nevoie, dar de care azi nici nu se mai pomeneste! Și aproape toate imobilele expropriate desful de scump în scopul acesta, rămase în părăsire, azi ori au dispărut

cu totul, ca vestitele case ale Procopoei ori, Vastelli, sau cad în ruină, neaducând aproape nici un venit Statului, care a plătit pe atunci câte-va milioane cu exproprierea lor; iar locurile rămase virane zac părăgini, neavând nici o întrebuințare practică. N'ar fi oare timpul, nici acum, în anul încoronării primilor Suverani ai tuturilor Românilor, ca, începându-se construirea măcar în parte a acestei faimoase gări centrale proiectate, să se deschidă odată și proiectul bulevard al Cotrocenilor, peste maidanele de bălării ce dau azi o așa de proastă înfățișare acestei părți a orașului, între podul căii ferate, bulevardul Elisabeta și calea Plevnei, o dincoară unul din cartierele cele mai pitorești ale Bucureștilor, dar astăzi ocupată numai de întinse maidane inculte, întrucât ca niște bărăgane?

De ce nu s'ar profita oare de arderea gării de Nord, spre a se începe construirea măcar a unei aripi a acestei proiectate gări centrale, care, unită pe o parte cu gara cea veche și cu linia pentru construirea căreia pledeam, pe cheiul Dâmboviței; iar pe de alta cu linia de centură, ar da un nou aspect acestui cartier, azi așa de sălbatec și de părăsit, și ar înlesni așa de

mult circulația nu numai cu centrul orașului, dar și cu periferia?

De sigur că, în alte țări, cu alți conducători și cu alți edili, așa s'ar proceda; dar la noi, unde nimeni nu vede mai departe de cât lungul nasului, iar cărmuitorii publici sânt ocupați numai de prezent și de chestiunile personale, nimeni nu se gândește la necesitățile viitoare și la viitorul pitoresc al orașului. Dovadă lipsa așa de simțită de apă, căci atunci când s'au cheltuit atâtea milioane cu primele instalații pentru aducerea ei, nu s'a avut de loc în vedere cerințele viitoare ale Capitalei, ci numai necesitatea nemijlocită a momentului. Și tot așa s'a făcut de atunci și se mai face și acum, la noi, cu prilejul oricărei lucrări de interes public.

Intr'adevăr, nu s'au petrecut lucrurile tot așa și cu construirea prin Indehang studiată și destul de 'ntârziată a Palatului Justiției, că astăzi se simte așa de mult necesitatea măririi lui?... Și când ne gândim că'n vremea construirii lui, Statul ar fi putut lua în stăpânire, aproape pe nimic, toate locurile virane din vecinătate, și nu s'ar mai fi văzut siluța așa-ziși, să multe Curtea cu jurați, în stradă oare care s'ar construit local cu deosebire, și să se facă un edificiu pentru Ministerul Justiției să se plătească drept chirie o sumă anuală enormă?

Așa dar, atât Primăria, cât și Direcțiunea C. F. R. să profite de prilejul acestei linii centrale, spre a face din ea începutul

viitoarei linii ferate metropolitane a Capitalei.

Căci, într'un timp când la Paris, Primăria deschide concurs pentru cele mai bune studii și planuri în scopul construirii unui trotuar rulant și subteran, menit să ușureze circulația în cartierele cele mai frecventate, — concurs pentru care s'au și prezentat până acum 29 de proiecte, — ar fi o rușine ca orașul nostru, — pe care ne place să-l numim Parisul Orientului, — să n'aibă nici măcar un început de metropolitan, spre cea mai mare ușurare a circulației prea aglomerate, și ca străinii, cari mișună pe la noi, să fie zilnic martori la îngrămădiunile sălbătice din tramvaiele și de pe peroanele și scările vagoanelor circulând pe liniile actuale, fie electrice, fie cu caii.

Deci, să nu se mai cheltuiască de a surda sutini, sau chiar milioane de lei, cu refuzarea la loc, sau prefăcerea actualii gări de Nord, — căci tot lucru câștigat și improvizat ar fi, — ci, cu această sumă, să se înceapă neîntârziat construirea, măcar în parte, a gării Centrale, pentru care s'au făcut și expropriările și proiectele necesare. Căci e o adevărată rușine, când orașe chiar mai puțin însemnate, având o întindere cu mult mai mică de cât Bucureștii, au gări centrale monumentale, ba unele au chiar și mai multe, ca Budapesta, Viena, Dresda, Berlinul, ș. a., — Bucureștii, cu o întindere, o populațiune și o însemnătate așa de mare cum o au astăzi, să n'aibă nici măcar începute construirea primei gări centrale — deja proiectate încă de acum 30 de ani, — și a primului metropolitan, atât de imperios reclamat de marea răspândire a cartierelor și a locuitorilor săi.

Don Remi.

Judecata bețivului

— Vezi ce rău este să te îmbeți — i-se spunea unui om; — beția te face să te împiedici la fie care pas.
— Nu e rău că mă îmbăt, — răspuse bețivul, — e rău că umblu după ce m'am îmbăt

PLOP BĂTRÂN...

Plop bătrân cu multe ramuri,
Si tu, vânt, ce bați în geamuri,
Putești spune unde-i Ea?
O aștept de mult...; doar zborul
Gândului mi-alină dorul,
Mi-alină durerea mea.

Eu aștept de mult, pădure,
Aștept somnul să mă fure,
Și tu dormi, tu dormi mereu,
Pe când luna stă de streajă...
Intr'a nopții dulcea vrajă,
Eu e singură și eu.

Cerule, cu mii de stele,
Și tu, câmp cu floricele,
N'ați văzut-o voi pe Ea?
Poate printre flori și stele
S'o fi rătăcind prin ele:
Și ea-i floare și ea-i stea!

D. Tiaha

Poezia noastră populară

Suntem un popor curios. Și pe cât de curios, pe atâta de pretențios. Mergem cu pretenția departe și nu vrem să recunoaștem pe cineva în țara Românească, chiar dacă acel cineva ar fi un om care trebuia înțeles, judecat, și pus acolo unde se cuvine.

Talente puternice zăceau în obscuritate, victimele indiferențelor noastre, și a fost de ajuns să ia drumul străinătății unde valorificarea lor a fost făcută pe drept, ca în urmă revenind cu o pecetie ce are curs la noi, — «E dela Paris», «E dela Berlin», — să fie ridicat în slavă.

Străinătatea ne arată că avem ceva, că suntem ceva... Gândul acesta l-am avut, dând peste o carte: «Chants populaires des Roumains de Serbie», de d-l Emile Picot.

Cartea e tipărită în 1889.

În afară de poeziile admirabile culese și traduse în limba franceză, francezul dă o prefață din care noi, Românii, putem trage multe lucruri de folos.

Dăm aci câteva spicuri mai interesante din pomenita prefață:

«Serbia cuprinde o populație românească destul de numeroasă, așezată între Morava și Timok, mai ales în districtele: Cujrija, Pozarevac, Ocna-Reka și Krajina.

«E greu de acunoaște cifra exactă a acestei populațiuni despre care publicațiunile oficiale ale noului Regat, nu pomenesc nimic. În 1861, Lejean socotea numărul acestei populațiuni, la 104.343; în 1868, Kanitz îl socotea la 123.000 capete; desigur că socotelile de astăzi sunt mult mai mari decât cele date în 1861. Anual, elementul românesc dă un plus de un cap. la 100 de locuitori.

«Nici un călător nu s'a gândit să studieze elementul Românesc din Serbia și chiar astăzi el este foarte necunoscut.

«Se zice că ei sunt veniți dela Nord, adică din

Valachia iar nu dela Sud. Ceeace adeverește prima ipoteză, este că dialectul vorbit între Morava și Timok, este aproape la fel cu acela din Valachia mică (Oltenia).

«Locuitorii de pe lângă frontieră sunt denumiți cu numele de țărani; denumirea vine dela «Țara Românească», adică din Valachia, de unde ei se trag; alții poartă denumirea de Juguriani; numele vine dela Unguri, fiindcă au venit din Banat și Times.

«Românii din Serbia au o cultură națională, ei n'au nici ziare, nici școli. Mulți dintre ei vin să găsească de lucru în Valachia mică (Oltenia); ei nu se deosebesc de restul populației.

«Cântecul istoric pe cari noi le-am adunat, aparțin toate fie ultimilor ani din secolul al 18-lea, fie primului sfert al acestui secol; aceste cântece dovedesc că stabilirea românilor în Serbia nu datează, după cum s'a zis adesea, dela înființarea regulamentului organic în Valachia, ci o găsim într'o epocă mai veche.

«Vedem cum în 1868 erau în Serbia, pe Valea Timocului, 123.000 suflete. Astăzi sunt peste 300.000. Acest excident e fost făcut, pe de o parte, de elementul românesc, care se menține față de elementul autohton; pe de altă parte, — ne-o spune francezul, — populația crește cu 1,44 la o sută de capete».

«Românii din Serbia n'au o cultură națională, ei nu posedă nici ziare, nici cărți». Un străin face această constatare; noi nu o știm, iar cine o știe, face! Nimic nu s'a făcut pentru masa compactă de români din Serbia, cari, dacă trăesc astăzi, trăesc mulțămîntă firei românului, care nu se lasă ușor cutropit.

Dar să lăsăm să vorbească poeziile culese. Ele sunt așezate pe categorii: Cântec de dragoste, cântece de haiduci și zicători populare. Vom da din fiecare câte o bucată în românește și în

traducere, păstrând felul limbii și gramatica în care au fost culese.

Din cântece de dragoste:

Îeo sunt fată de ciocoiu,

Je suis fille d'un richard
(d'un parvenu),

Îeo iubesc pe cine voiu.
Vino, vino, vino, puiule,
Ș'al meu trandafirule. -

J'aime qui je veux
Viens, viens, viens, mon poulet
Et ma rose.

Limba e românească curată și culegerea par'car fi făcută în România.

Din cântece de haiduci:

Cordă lungă, sapă lată,
Îmi mîncă vîrtutea toată,
Nu mai văd paraoa 'n
pungă,
Nua așa mîmăligii
Lepită de fundul pungii.

Le long manche, le large hoyau,
M'ont élevé tout courage.
Tu ne me verrais pas un para
en poche,
Rien qu'un fil de mămăligă
Collé au fond de ma poche.

Lăsați sapa și luați coasa,
Plecați la livada mare

J'ai laissé le hoyau et j'ai
prix la faux
Je suis parti dans la grande
prairie

A de-i cu noo răzoare.
Trăsei doo, trei poloage,
Foamea la pînănt mă trage.

Celle qui a neuf longues bandes.
J'ai fauché deux ou trois places.
La jaim me renverser par terre,

II

Dacă văzui și văzui,
O trîntil de-un păducel,

Quand j'eus vu et bien vu,
Je jetai mon faux contre une
aubépine,

Mi-o frânse di păcățel.
Apucal pe-un ogășel,

Qui la brisa à la base.
Je pris par un petit bois,

Mă 'ntâlnii cu-un țiganel:
— B'nă cale, măi țigane,
— Mulțămesc, măi Căpitane!
— ...moarte-ți, măi țiganel
— De-unde m'ai ști,

Je rencontai un tsigane:
— Bon voyage, eh, tsigane.
— Merci, capitaine!
— Je te f... la mort: Eh tsigane!
Comme sais-tu que je suis
capitaine!

Nu vezi că sînt mort de
foame?
— Zădăr am fi meșter bun,
— Tu-ei pîne cuzuța 'n drum

Ne vois-tu que je meurs de faim?
En vain serai-je un bon ouvrier?
— Toi tu metras la forge sur la
route

Făr de rudă de cărbun.

Sans un morceau de charbon.

Și tu mie
Că mi-i face:
Din costură
Săbioură
Din oțel
Un brădușel,

Et a moi
Tu me feras:
D'un vieux couteau
Un bon petite sabre,
D'acier
Une bonne petite

Să merg în codru cu iel.

Pour que j'aille dans la forêt
avec ces armes,
Pour que je gagne de l'argent
avec elles.

Să scot bănișori cu el.

Din zicători populare:

Îda făr' de lege
Nu vru să'nțelez.

Judas son crime
Ne voulut pas comprendre

Fii cuminte
Ca 'naintz,
Nu fii prost
Cum ai fost.

Sois intelligent
Comme auparavant,
Ne sois pas
Comme tu l'as été.

Frunză verde usturoi,
Bate-i, Doamne, de ciocol.

Feuillage vert, ail!
Frappez, Seigneur, le ^{bon} vena
insolent.

Cocoana gîndește
În ce să s'imbrace,
Coconu gîndește
Pe cin' să-l desbrace.

La dame pense
En quoi elle s'habillera,
Le monsieur pense
Qui il déshabillera (depouillera).

E de observat înțelesul cu tâlc al acestei din urmă zicători.

Cântec istoric:

Tudor Vladimirescu (1821)¹⁾

Știi, știi, știi Tudore, știi

Sais-tu, sais-tu, sais-tu, Théodore
sais-tu,

Să ne mîni ca pe boi,
Noi, noi, săracii de noi!
Și ne tai ca pe oi,

Tu nous mènes comme des boeufs,
Tu nous fais tuer comme des bœufs
Nous, nous, pauvres gens que
nous sommes.

1) Emile Picot întovărășește acest cântec cu următoarele deslușiri: «Tudor Vladimirescu, pe care poporul îl numește pe scurt Tudor, este eoul revoluției de la 1821, în Valachia. Amintirea sa trăește în cântecul popular (vezi Alexandri p. 292, și Teodorescu, p. 216 și 484).

Fii, fii, fii, inimă, fii!

Fii, fii, fi, Tudore, fii!

Să ne dai dreptate,
Să ne scoți din strâmbăt-te.

În toate cântecele date mai sus, auzim o limbă românească, limbă ce se aseamănă în toate cu limba vorbită în Oltenia (Emile Picot o numește Petite Valachie). Cu toate că suntem atât de răspândiți, dialectul se aseamănă la toți Români. În Franța, de pildă, un om din Nord nu se poate înțelege ca unul din Sud; la fel în Italia și Germania. La noi nu e cazul, și aceasta se datorește unui fenomen ușor de priceput: cei de la munte coboară cu turmele până la Dunăre, să se reurce vara, așa că, odată cu turmele, plimbă și dialectul.

Să sperăm că fericitul eveniment de astăzi al alianței casei or domni-

Allons, allons, allons, mon coeur,
allons;
Allons, allons, allons, Théodore,
allons,

Fais-nous obtenir justice
Tire-nous de l'oppression.

toare Româno-Sârbe, va schimba starea actuală a lucrurilor, ca să fie o stare de mâine așa cum e omeneste să fie; fiind că e monstruos să îi în întineric 300.000 de oameni cu obiceiurile lor, cu tradițiile lor; să te încapățânezi să crezi că-i cotopești; să le închizi școalele, să le arestezi dascălii, ca pe urmă — lucru curios! — acest element să formeze cele mai bune regimente de armată, să formeze o «elită». S'au dat multe daruri, cu prilejul nunții regale din Belgrad, după obiceiul creștinesc, și noi am vrea ca și Români din Serbia să primească un dar mult dorit de ei: școli, dascăli și hrană sulatească

Virgil Cosmescu

«Vă las cu bine pe amândoi, în nădejdea că vă veți înțelege, fiindcă amândoi sunteți băeți deștepți, și mai presus de ori ce, înzestrați cu o bună creștere cât se poate de civilizată!

«Din țara care mă recheamă în sânul ei arzător, și pe care am părăsit-o fără voia mea, acum câte-va mii de ani, vă voi trimite toată prietenia ce vă datorez.

«Dacă unul dintre voi, va găsi cu cale să mă mustre pentru purtarea mea, îl voiu mângâia cu bunătate, întocmai cum fac mamele când vor să-și adoarmă pruncii.

«Și voi sunteți atât de tineri, încât aveți nevoie de mângâiere!

«Plec în Egipt cu Ghiulghezân, fiindcă acesta e singurul care a știut să-mi cucerească sufletul, prin puterea sa de a mă iubi, și mai presus, prin dorința sa sinceră și dovedită, de a se jertfi pentru mine.

«Cred că merită o satisfacție ceva mai serioasă, de cât a unui flirt nocturn la balustrada vasului, sau a unui schimb de scrisori fără prea multă punctuație, dar cu foarte multe puncte inutile!...

«V'am spus aceasta, ca să nu credeți cumva că sunt o naivă, care visez ca verzi pe pereți. Atitudinea mea — romantică în aparență — este înșurubată foarte temeinic pe un stâlp solid de realism. Nu mi pasă dacă viitorul meu soț posedă, sau nu, fabrici de parfumuri prin Cairo. (Aceasta este, cel mult, dorința foarte legitimă, a mamei.) Principalul este că posedă aceea ce le lipsește copiilor.

«Și voi sunteți niște adevărați copii!

«Cu fâgăduiala de nu vă uita.

„Despina“

După citanie, Mac și Gaspar, renunțând la masă, se îndreptară, cei d'antâi spre baia de aburi a hotelului, fiindcă se simțea transformat în sloiu de ghiață, celalt spre instalația dușurilor reci, fiindcă avea impresia că i s'a aprins șira spinării!

A doua zi potoliți și taciturni, din cauza stării de prostrație în care îi oruncaseră «lovitura Despinei», se întorceau în țară, asemeni unor fantome, noctambule, cari se grăbesc, înaintea revărsatului de zori, să-și regăsească cuiburile, în turnurile castelurilor ruinate...

Va urma Popie

ADA-KALEH

Trenul străbate noaptea ca o săgeată, lăsând în urmă orașul Turnu-Severin, învăluit în plasa de argint a razelor lunii, ce se oglindesc în Dunărea albastră, panglică luminoasă și curgătoare, desfăcută prin re munți și văi de o mână nevăzută. Prin fereastra deschisă a vagonului, privesc Dunărea cântată de Strauss, frumoasa Dunăre, pe malurile valuri ale căreia strălucesc stelele, diamante ce împodobesc cununa nopții. Privirea mi-se duce departe, spre munții de graniță, spre boschetul de pădure, ce ca un brâu întunecat închide curgerea apei, ce căpătă înfașurarea unui lac fermecat; oglindă, în undele clare al căreia se privește Ada-Kaleh, cadână cu fața cernită de vâlul țesut din razele lunii. Valurile se joacă agale în jurul frumoasei insule, grădină din basme cu case albe și trandafiri, arătându-se din mijlocul boschetelor de flori și parcurilor înflorite, ce par îmbrăcate în tunici verzi, încheiate cu nasturi de smarald; mici licurici, înstelează părul vrăjitei Ada-Kaleh, ce acum visează, așteptându-și iubitul culcată pe malul alb și roz, scaldat de valul Dunării albastre.

M. Frunză

MAC

— Urmare —

O matematică confirmată de o chemare justificată.

A doua zi, ora dejunului la restaurantul Pera Palace.

Mac și Gaspar așteaptă pe d-na și d-ra Holăranu.

Mac: E; și tot n'au sosit.

Gaspar: Or îi întârziat după cumpărături.

Mac: N'ai ideie ce bine îmi pare că a plecat Abisinianul.

Gaspar: De unde știi că a plecat?

Mac: Nu l'am văzut azi dimineață, dând șuetă de table la cafenea.

Gaspar: Mie'mi pare rău, fiind că este un om de onoare!

Mac: Dacă te-ai gândi un moment, că Ghiulghezân a tras în aer, numai ca să placă Despinei, te-ai mai entusiasma așa?

Gaspar: Ei, par'că eu am nevoie să mă întreb de ce bucătarul Palaceului prepară mâncările bine. Totul e să mi placă!

Mac: Fiindcă întrebunțezi asemenea exemple culinare, trebuie să-ți mărturisesc că mie mie foame.

Gaspar: Să luăm un aperitiv.

În clipa când Mac, îmbrățișând fără replică părerea lui Gaspar, strigă chelnerul, — comisionarul hotelului aduse, pe o tavă de argint, o scrisoare cu următoarea adresă:

„DOMNILOR MAC ȘI GASPAR
„LA HOTELUL
„PERA-PALACE...“

Trăsnetul de ar fi carbonizat într-o clipă inimile celor doi, n'ar fi fost mai groasnic și mai nemilosiv ca următoarele rânduri:

Dragii mei prieteni,

«Soarta are curiozități atât de neașteptate și de absurde, în cât a încercă să te justifici pe tine, însemnează să te crezi în stare să o explici pe ea, ceea ce cred că nici lui Dumnezeu nu îi mai e dat astăzi...

Chemarea Ursitoarelor

„Eniș, voi Ursitoare or, veniți,
năvăliți peste tot în văluri albe,
Cu sâni-acoperți și de sunătoare salbe,
Copiului din leașan să-i urșiți.“

Nu cer să-i dați nimic din nemuire,
Ni-i al învingătorului noroc;
Aprindeți-i făclia sub obroz
Ș'n lume ei să n'aprăștie iubire.

Să nu viseze nici la bogăție,
Ci veșnic să s'abată de furtuni
Să fie făcătorul de minuni
Ce'mprăștie pe lume bucurie.

D. G. Leonte

GALBANI

— VISUL UNUI ARTIST —

Intruparea ambiției, Allegri da Coreggio, în fața «Sfintei Cecilia», a divinului, Raffael pătruns de orgoliul și geniul său, a exclamat: «Ancho i, son' pifore!»

Pasiunea lui medievală pentru artă, unindu-se cu ambiția-i necântărită și neînfrănată de a egală și a întrece, el, corregianul, pe umbrian, zeul școalei romane, a biruit totul și s'a ridicat pe olympul Renașterii. Dacă Raffael a creat «Schimbarea la față», Coreggio a plămădit «Adormirea Sfintei Maria».

O astfel de natură corregiană fu Ubaldo Galbani.

Dar Correggio a avut o «Magdalenă citind», pe când Galbani n'avea nimic. Și când, în anul 1580, fu pus în fața «Giocondei», opera șefului școalei florentine, coroana cu care s'a încoronat, «Cina», «cea mai mare sfortare a artei creștine», inima-i fu zguduită de aceeași descărcătură galvanică ce fulgerase pe Correggio. Atunci, având de odată revelarea geniului său, fu cuprins de o turburare grozavă și fugi. Alergă prin tot orașul ca un nebun, cu capul un haos, cu inima un vulcan.

Gânduri, senzații, sentimente, toate se puseră în mișcare în sufletul său: se ciocniau, se încolăceau, să striviau cu violență, scuturând spasmodic sărmanu-i învelș omenesc. În el eră deslănțuirea elementelor sufletești mai grozavă de cât cele ale naturii.

Seara, târziu, el se întoarse acasă. Unde fusese

până atunci? Cătreerăse străzile întortochiate, strâmte, întunecoase; eșise la câmp afară, încercând să-și potoliască firea răsvrătită.

Nimeni, după aceea, nu-l mai văzu eșind din casă, timp de o săptămână. Și nimeni nu știa în ce ocupație se cufundase în cele șapte zile și șapte nopți, fără să doarmă, să mănânce sau să bea ceva; cine ar fi aflat, s'ar fi îngrozit.

După o ultimă aruncătură de penel, ziua, pe schițele, studiile și tablourile nedesăvârșite încă, dar minunate, le sfâșia împins par'că de un demon, iar noaptea le arunca în flăcări. Împreună cu ele, își consuma și frăgezimea inimii. Când sfârși, nu rămase nimic, nici din lucrările-i, nici din inima lui, ci numai cenușă, ce nu întârziă să se împrăstie, să dispară și ea.

Eșind din casă, înfărșit, se duse drept la iubita lui, o tânără fată oarecum mistică și plină de candoare, cum nu se mai găsesc astăzi... Când Galbani fu în pragul ușii, ea dete cu ochii de el. Mirată și neliniștită de dispariția lui, acum, la vederea lui, scoase un strigăt de iubire și de bucurie, care însă îndată îi îngheță pe buzele-i ce se facură palide.

În fața ei se află un spectru!

N'o mai priviau ochii aceia negri, strălucitori de tinerețe și înflăcărare, ci o căutătură sfredelitoare, ce pornia din două cavități sumbre, în fundul cărora se svîrcoliau flăcările Infernului. Nu mai era avântul de entuziasm, la

DE-AR FI...

BLONDINEI

De-ar fi ochii tăi albaștri, ce înseninează cerul,
Și gurișă la cea mică cu parfüm de trandafiri;
De-ar fi părul tău de aur, ce ascunde'n el misterul
Unei fericiri apuse, unei tainice iubiri;

De-ar fi mâna ta cea mică, ca din marmură sculptată,
Și pictorului cu contururi dătătoare de fiori;
De-ar fi sânul și feciorelnic din cămașă fin brodată,
Ce exală'un parfüm mistic ca al crinilor în zori;

De-ar fi 'ntreg acest tezaur intrupat în tine, dragă,
L'al meu piept ce arde 'n flăcări, de dorințe copășite,
Ași zice că sunt un geniu și că viața mea întreagă
Nu-i de cât un șir de visuri dulci și fără de sfârșit!

Dicemianus

vederea ei, ci o turburare de posedat. În sângele lui se infuzase o licoare grea și otrăvitoare. În ea se aprindeau și se stingeau neconținut scântei ce-i ardeau carnea înegrind-o. Eră fluidul demonului ambiției. Întreaga-i înfățișare arată o hotărâre fanatică; în trăsăturile chipului său, frământat și scofălcit de tortură și de nopți albe, se întrezăria o inflexibilitate crudă, de închizitor al propriului său eu. Privirea-i îngrozitoare era a unui suflet absorbit într'o idee fixă de nebun, sau de alchimist. El nu mai era Ubaldo al ei, cu totul și pentru vecie al ei, nu! El era acum acela care se va măsura cu Da Vinci, acela care a cutezat să rivalizeze și să se nalte până la Raffael și Michel-Angelo. El se va lupta cu câte și trei și, doborându-i, se va urca peste ei. Dar pentru aceasta îi trebuia o capo-d'opera, o creațiune unică, prin care să aspire la dumnezeire! Da, îi trebuia aceasta și încă imediat: altfel va 'nebuni! Da Vinci însă a lucrat la «Gioconda» lui patru ani, și tot n'a fost mulțumit de această minune. Dar nici Dumnezeu, poate, nu e mulțumit de creațiunea sa. Îi trebuia răbdare decît o va avea! Și dacă Da Vinci a luat ca model pentru tabloul său pe femeia Florentinului Francesco del Gioconda, pe frumoasa Mona Lisa, el o va lua pe suava-i iubită, pe Felicia lui. Și dacă celălalt a lucrat patru ani, el va munci întreaga-i viață.

Felicia nu se opuse: îl iubi. El îi spusese de atâtea ori că ar muri pentru ea, încât acum ea eră gata să se înmormânteze

pentru el și pentru rivala care o 'nlocuise: arta. Nu zise nici o vorbă, nu făcu nici un gest ci, tăcută, i se supuse și'l urmă. Se jertfi, nevinovată, blândă și dulce ca o oiță pe altarul artei, al cărei mare preot ales se credea el..

El o luă.

Prin ea va ajunge la porțile nemuririi!

Își luase întreaga avere și fugise cu victima lui la Neapole. Acolo se închise în niște mine de pe malul mării, ca să nu easă decât după terminarea operii; luase cu el pe un orfan mut, care-i aducea proviziile și cele trebuincioase.

Lucră pătimaș luni, ani de zile, cu perseverență și orbirea unui alchimist, ca să descopere piatra filosofală a artei, să egalez creațiunea lui Dumnezeu. Opera pe care o clădia eră «Giovinezza», adică «Tinerețea».

Barba-i crescuse ascuțită și craniul îi chelise; nu rămase de cât osul, peste care se 'ntindea pielea lucitoare, dar prăfuită.

Ce deosebire între el, marele preot al artei, și ea, jertfa! El, o faptură satanică; ea, un inger pământesc, o minune a creațiunii și, ca și aceasta, cu neputință de descris. Mai aveă el nevoie de o «Giovinezza», când o avea pe Felicia sa? Dar nu viața eră pentru, el ci eternitatea, moartea; o căută și o așteptă cu răbdarea-i de geniu și de nebun, toată viața sa. Și pe măsură ce treceau zilele, lunile și anii, se apropia tot mai mult de ținta lui...

(Va urma)

Aztilag

Sunt unii oameni la care
frica de moarte e mai primej-
dicioasă decât însăși moartea.

ATUNCI

Zâmbind, te-ai dus, și'n urma ta
Rămase sufletul meu trist.
Te-ai dus! Și nu te pot uita,
Cum nu se uită-un chip de Christ.

Te-ai dus zâmbind, fără să știi
Că te iubiam așa de mult,
Și cât doresc ca să revii
Ca, fermecat, iar să te-ascult.

Iar ziua, când vei reveni,
Voiosă, mândră, zâmbitoare,
În sufletul meu iar va fi
Cea mai frumoasă sărbătoare.

Ion Th. Ion-Hotarele

Doamna Colonel

(Urmare)¹⁾

— Vezi ilustrația în colorii din numărul trecut —

Roza obiectă că va fi prea lung și prea greu să stea mai multe zile, câteva săptămâni poate, fără să se vadă. «Hai, zise el cu dragoste, mîngîindu-i obrazul, crezi tu că o să fie mai puțin greu și mai puțin lung pentru mine? Și bine că nu... Ne vom întâlni într'ascuns; ne vom scrie, lăsând adresele la poștă, așa ca servitorii să nu știe nici ei nimic. Vom prânzi, o dată sau de două ori, la restaurant... Are să fie nostim lucru mare, și vom petrece de minune».

Ea bătu din mâini cu bucurie și sări de gâtul lui ca un copil ce era. «O să fie foarte plăcut într'adevăr, foarte cu haz: să am o intrigă cu barbatul meu, c'vis, ce desfătare! Ne vom iniția la prefăcătorile, la șireturile amorului pe furiș, fără să avem de ce să roșim mai în urmă de păcătul înfăptuit. Ce aș fi putut, în adevăr, să doresc mai atrăgător, — își zicea — decât, aceasta sănătoasă parodie a adulterului, a îndrăcitului de adulter, care le fac pe multe, pe toate, să se lege în visuri!»

Opt zile după aceasta, d-na de Laumière îi spuse fie-sii cu reaca că pleacă la Fontenbleau:

— Nu te invit să vii cu mine, îi zicea; știu că trebile bărbatului tău te rețin la Paris și că nu poți să te desparți de el!

Cu ce ton disprețitor fură pronunțate aceste cuvinte, dacă aveau o soacră, puteai să vi-l închipuiți, iar dacă n'aveai, eu renunț să vi-l spun. D-na de Rivalz nu răspunde nimic; dar se întâlnește la gara Lyonului la aceeași oră cu mama-sa, tot cu atâtea cafele și pachete ca și ea, așa ca și cum ar fi avut de gând să stea toată vara la țară.

Pe drum se arăta tristă și oftă de câte-va ori, lucrul ce intrigă foarte mult pe colonela. Seara, la masă, șireata dată să se înțeleagă că nu mergea bine căsnicia lor și, în sfârșit, îi spuse că se certase cu Alfred și că, atunci când veni momentul să se culce, ceru

1) A se vedea începutul în numărul trecut.

SINGURATATE

*Mă simt stingher în noaptea asu
Și 'ntuncoasă mi-e odaia,
Aud cum vântul urlă-afară
Și cum în geam isbește ploaia.*

*Plâng o iubire 'nmormântată
În noaptea timpului pustie,
În care plânge 'nătușată
Dulciosa mea copilărie.*

*Si din pustille ruine,
Când caut vieții mele țelul,
Eu simt cum și-a înfipt în mine
Zădărnica-adânc oțelul.*

And. Th. Constant.

să i se pregătească un pat în fosta ei odă de față. La auzul acestor vorbe, mama-sa începu să o sărute cu frenesle, având aerul d'a adresa imputări și amenințări cuiva care era invizibil.

A doua zi, Roza trimise bărbatului ei o scrisoare drăguță, în care se plângea că n'a putut să doarmă, părăindu-i-se patul tare, strimt și rece.

— Mă pictisesc rău nevăzându-te lângă mine, — zicea la sfârșitul scrisorii; — dă-mi iute o întănire. Încolo merg toate bine: mama a început iar să mă iubească. Și nu știu ce are: cred că frământă niscariva planuri noi.

A treia zi, d-na de Laumière ținu ficel sale un discurs prin care-i demonstra, c'un potop de argumentări, că d-na de Rivalz avea toate viciurile: că Roza se crezuse fericită cu acest monstru, pe când, în realitate, de trei ani de când trăia cu el, fusese cea mai nenorocită dintre soții: că era vremea, în sfârșit, să deschidă ochii asupra dezordinilor unui om care, nemulțămindu-se că nu-i da un copil soției sale, o mai și înșela cu nerușinare.

Era, luând seama de mai aproape, câteva contradicții în spusele ei, dar eleganța te face să treci peste multe scrânteli.

Și vorba, teribila colonelă, cu toată furia răposatului ei bărbat, când conducea atacul în contra Austriacilor la Solferino. Roza începuse să protesteze rîzând. Era prea sigură de Alfred al ei. Apoi, ca să reîntre în rolul pe care-l uitase o clipă, nu mai opuse la vorbele, torentiale ale mării sale, decât slabe denegări.

Dar iată că la sfârșit se simți emoționată, îngrijată, speriată chiar de rechizito-

rul energic al colonelăi. Și dacă, cu toate acestea, o fi adevărate cele ce spunea mama-sa! Dacă Alfred o depărtase din Paris ca să...

O scrisoare, pe care o găsi, după două ore, la biroul postal al satului, îi risipi gândurile rele. Rivalz îi scria cu dragoste un bilet în amorat, un bilet ale cărui frase erau pline de mîngăeri, un bilet din care sbura sărntări. Ba chiar lui seama că, în scrisoarea lui, se întorcea mereu cu vorba asupra patului ei mic de față, și surisul misterios ce-l trecu pe buze arăta, negreșit, că ierta aceluia care nu

era lângă dînsa curiozitatea necuviincioasă și interesul extraordinar ce-l însplra mobila numită.

— Bietul Alfred! — exclamă oftând cu milă... — Și când mai gîndesc ca mama...

Ce idee caraghioasă îl trecu atunci prin gând, de o făcu să rîză singură, virind biletul în corsajul ei, nu vă voi spune-o eu, dacă nu cumva veți fi ghicit-o.

Între acestea colonela, pune în executare un plan machiavelic. Zăpăcită de imaginația ei svăpăiată, de pica, de necazul ce-i purta, precum și de ce-i spusese fie-sa, ajunsesă să se convingă că Rivalz era într'adevăr așa de negru, cum se apucase ca să-l zugăvîască către fie-sa. Atunci nu mai rămânea decât să se ia măsură în contra lui și, la nevoie, să fie scăpată Roza de un bărbat așa de rău. Trebuia să se constate că siguranță toate neajunsurile și mîșelile de care era vinovat Alfred către soția lui. D-na de Laumière nu mai stete pe gânduri și însărcină pe un servitor vechiu, pe care-l lăsase la Paris, să spioneze de d-l de Rivalz. (Sfârșitul în numărul viitor)

Cronica literară

Neagra Șarului. de Mihail Sadoveanu.

Este cel mai recent volum de nuvele al cunoscutului și fecundului prozator. Cu subiecte, în genere, din lumea rurală respirând o atmosferă de viață clasică prin moralitatea nesilită a întâmplărilor, prin stilul limpede, necăutat și, îndeosebi, printr'o duiosie unică, cartea aceasta se adaogă, ca o nouă izbândă, la numeroasele scrieri ale d-lui Sadoveanu.

Lucrând în deplină maturitate a talentului, fiecare operă a sa este și o contribuție de mare valoare la tezaurul literaturii noastre.

În proza românească, bogată în scriitori remarcabili, locul de frunte se cuvine prozatorului dela lași, a cărui nesecată inspirație a depășit, probabil, cifra de treizeci de volume.

În literatura neprețuitului nostru povestitor vibrează cea mai curată poezie a obiceiurilor, a credințelor populare, a în-

tâmplărilor și a simțimintelor românești

Limba sănătoasă și plină de sevă, prin care sunt semănate rare expresii nouă, va cântări mult când Academia Română se va gândi să decreteze o limbă literară, cum s'a făcut în țările apusene.

D-l M. Sadoveanu este și un mare poet al naturii.

Descripția sa este negalată. Iar personajele trăesc într'o atmosferă armonică cu firea și se contopesc, în acțiuni lente, elementare, ca și viața pământului pe care se desfășoară.

N. M.

„EI“

*De-ași putea șopti la stele
Toate gândurile mele,
Să le spun, le-aș spune multe,
De-ar putea să mă asculte.*

*Seara, cum îmi luminează,
Eu trăesc cu-ale lor raze
Și mă 'mbăt de-o licărire
Ce dă nopții-mi strălucire.*

*De-ași trăi 'n singurătate,
Chinurile-mi fie-uitate,
Să văz cerul într'o stea,
Și pe tine, dragă 'n ea.*

F. D. N.

LA TELEFON

— Nuvelă de Ch. Toley —
— Vezi ilustrația din pag. 1 —

Eșind dela club, făcui că-
țiva pași pe bulevard, impreu-
nă ce d-l Maroux, un om sim-
patic la chip, dar cam poso-
mbrat și melancolic. Înain-
tea biroului Poștei, îi zisei:
— Te ajung îndată... Am
ceva de vorbit la telefon.

La aceste vorbe, el tresări
și-l văzui crispându-și mâna pe
mănerul bastonului.

Când mă întorseiu, imi
păru foarte nervos și ca să-
înterup mutismul său neex-
plicabil, îi spuseju această ba-
nalitate:

— Ce invenție minunată
e telefonul, și câte servicii nu
ne aduce în fiecare zi progre-
gresele științei!

— Așa crezi? — zise d-l
Maroux cu un ton amar și
batjocoritor. Mi se pare, din
contră, că știința, în loc să
ne ajute, ne arată și mai bine
neputința noastră omenească
și ne amintește cu cruzime su-
ferințele... Un exemplu: în-
cercarea la care am fost pue
eu, te va face să-mi înțelegi
mai bine gândurile și-ți va
explica emoția dureroasă de
care mai tremur încă, după
trecerea atâtor ani.

„Eram în vacanțele de toam-
nă cu Luisa, nevastă-mea, și
cu Marcel, micul meu copil,
în casa mea dela Morande,
pe care o cumpărasem de cu-
rând, așezată în mijlocul unei
durl, la vreo trei chilometre
de Marsilia.

„Nanetta, bătrâna noastră
servitoare, făcea menagiul și
bucătăria.

„Blaise, un servitor devotat,
— încântat că locuia aproape
de orașul în care ședea mamă-
sa, o foarte cum se cade Mar-
siljeză, — făcea și pe grădina-
narul, și locuia într-un pavilion
așezat cam de oparte.

„Cu pușca în bandolieră și
cu ceii doi câini pe urmele
mele, mă plimbam toată ziua
cu nevastă-mea și cu băiatul
meu, în această singurătate de-
licioasă.

„Spre a putea comunica cu
orașul pusesem să se înfi-
ințeze, cu cheltuiala mea, o li-
nie telefonică, prin care avem
legătură cu biroul central din
Marsilia. Astfel că, în fiecare
seară, din iatacul meu, eram
ținut în curent cu afacerile
uzinelor mele din Paris.

„Frumoasa noastră liniște fu
turburată de o înștiințare a
administratorului meu. O in-
tervenire a mea, personală, pu-
tea să ne obțină o comandă
importantă din partea guver-
nului.

„Vremea era așa de frumoa-
să, în cât Luisa se hotări să
mă aștepte la Morande cu Mar-
cel. Or, în seara plecării mele
la Paris, ploaia lugubru. Tră-
sura pe care o închiriasem,
sosi înaintea peronului, în fața
imensității negre a câmpiei
și pădurilor, și avui o strân-
gere de inimă. Luisa mă îm-
bărbătă:

„— Bah! nu vei lipsi decât
două nopți! Nanetta va dor-

mi în odaia de-alături. Blaise
are pușca ta și din pavilionul
în care doarme, mă poate auzi,
când l'ași striga; câinii sunt
nște păzitori buni. Ce poate
să ni se întâmpe? —

„Vocea ei nu mi se păru prea
sigură. Imi veni aproape să re-
nunț la călătoria mea, dar ne-
vastă-mea, ghicindu-mi gân-
dul, adaogă:

„— N'aj ajuns vremea când
să te desinteresezi de afaceri.
Trebuie ca, la majoratul lui,
băiatul nostru să găsească u-
zinele, în plină prosperitate.
Apoi, putem să vorbim prin
telefon. Pleacă îți zic: cu
Blaise și cu Nanetta, nu mi-e
frică de nimic!

„Imi fu rușine de temerile
mele. Sărutaju pe Luiza și pe
Marcel și plecaju.

„In tren, petrecuju o noapte
albă. La Paris m'am dat jos
din vagon și m'am dus imediat
la cabina telefonică.

„Odată ce comunicația fu sta-
bilă, auziu—îndepărtată, dar
tot dulce— vocea iubitei mele
soții.

„— Alo! Noaptea a trecut cu
bine, Luiseto?... Nu-ți a fost
prea frică?

„— Da... puțin! Nanettei, mai
ales n'am adormit decât dis-de-
dimineată, fiindcă,—nu te a-
larma din cauza asta! — fi-
indcă Nanettei și s'a părut că
aude umblând prin grădină.
Câinii, uitați în lanțuri, au lă-
trat mult timp. Cecace văzând,
am deschis fereastra și am strig-
get pe Blaise. El a luat pușca,
a dat drumul câinilor și a făcut
inconjurul casei, fără să ob-
serve nimic suspect. Bebe, care
n'a știut nimic, drăguțul copil,
s'a trezit și mă chiamă. La re-
vedere! Dacă ai un moment,
liber, înainte de căna, întoar-
ce-te la telefon!

„Pe jumătate asigurată, mă
ocupaju de afacerile mele și nu
fuiu liber să mă întore la te-
lefon decât la opt ore seara.

„Trebuie să sun multă vreme,
— Alo! Alo! De ce-ai în-
târziat atâta, Luiseto?... Ce
s'a întâmplat?

„— Un lucru la care nu ne aș-
teptam de loc în astă seară:
Inchiseserăm obloanele, slob-

ziserăm câinii și Nanetta fă-
cea patul lui Blaise în antreu,
ca să nu ne mai fie frică, ca'n
noaptea trecută; când veni un
bățel dela oraș, aducându o
scrisoare ce anunța pe Blaise
că mamă-sa era greu bolnavă
și-l rugă să vină numai decât!
Băiatul acesta a plecat în gra-
bă, fără să ne dea alte deslu-
șiri.

„Blaise s'a zăpăcit de tot,
câi își adoră pe mamă-sa.
Totuși, nu voia să plete și să
ne lase singure, mai înainte de
a se lumina de ziua; dar pri-
virea' desnădăjduită arăta lă-
murit cât îl costa această aș-
teptare.

„M'am gândit că, dacă ma-
ma lui ar fi murit în noaptea
asta, l'ași fi lpsit pe Blaise
s'o vază pentru cea din urmă
oară, și l'am hotărât să plec.

„El mi-a făgăduit că se va
întoarce chiar în seara asta,
luând o trăsură, ca să vină mai
curând. Am tras zăvoarele în
urma lui, și de aceea te-am fă-
cut să aștepti... Ești multămi
de mersul treburilor tale?

(Stărsitul în Nr. viitor)

Coroșpondența Redacției

D-lui I. Sch... Brăila. — Ba-
lada populară: Se va publica.

D-lui I. P... Cernele-Dolftu.
— Noaptea și Neamul nostru:
versuri neregulate, rime nec-
recte. De sigur, dacă gramatica
v'ar fi atras în școală, ați fi stu-
diat și gramatica poeziei.

D-lui Al. Rod... — Impresii
marine: se vor publica, cu toa-
te că par neterminată și s'ar
fi putut completa.

D-lui Ry... P., T.-Măgurela.—
Florilor: Versuri neregulate. Ti-
nerele și Noapte de Mai se vor
publica.

D-lui C. R... — E în zador...
se va publica. Celelalte sunt
slabe.

D-ei Rur... Miz... Loco. —
Domnul mașier: schiță lipsită de
interes; abuz de expresii și
comparații abracadabrante.

D-lui C. N. D... Râmnicu-
Vâlcea. — Privighetoarea zăvo-
ului, se va publica.

D-lui I. C. D... Mogoșani. —
O spovedanie, același răspuns.

D-lui G. I. H... — Din cele tri-
mise, se va publica Poetul, care
e superioară. Idealul nu perso-
nifică îndeajuns idealul, iar ce-
lelalte nu spun nimic...

D-lui Al. D... T-Severin. —
Vă felicităm și va multămim.
Se vor publica cu plăcere.

D-lui S. H... Giurgiu. — Foi
ingilbenite și celelalte se vor
publica. Mă voiu gândi la ce-m

scrii. Venind prin București cau-
tă să ne înținem.

D-lui I. T. G... Husi. — Se
vor publica, fie-care la rândul ei
D-lui A. Tr... — Cine? Ver-
suri neregulate. Apoi, care este
concluzia, căci numai așa, niște
simple întrebări, s'ar putea re-
peta la infinit.

D-lui T. I., Dorohoiu.—Toam-
na: versuri neregulate în cari
foarte ritmele sunt amestecate.
Refăceți-o în versuri corecte.

D-lui T. R... — Toamnă și A-
mintire se vor publica, aceasta
din urmă fără partea finală, care
nu formează concluzia logică a
stofelor anterioare.

D-lui M. Ax.-I... — Brăila.
Vom alege din cele trimise, ce
va fi de publicat.

D-lui S. Muscel. — Apune
soarele, se va publica.

D-lui D. R. B... Melancolie
acelaș răspuns.

D-lui T. N... Loco. — Pe că-
rări, încercare primitivă.

D-lui I. T. R... la Roman.—
Versuri neregulate, elisiuni im-
posibile (după consoane), con-
cepte greșite, figuri și compa-
rații neînțelese. De pildă figura
aceasta:

Când fantoma zilei moarte
In amurg poartă-un șileț!!!
Căutați să fiți cât se poate mai
natural și precis.

D-nei T. Any. — Ce vreți să
facem cu poeziile lui Eminescu,
ca „Pajul Cupidon”? Că le pu-
blicăm din nou în Revista noas-
tră, când deja sunt în toate min-
țile? Trimiteți-ne vre-o producție
proprie a D-voastre, sau o bună
traducere după un autor de sea-
mă.

Soldatul Rusi. Amintiri din
timpul războiului, s'au primit
numai 4 pagini. Cum prezintă
oare-care interes, așteptăm și
restul cu semnătura autorului.
Precizați numai orașul despre
care se vorbește.

D-lui Z. V... Galați.— Greva
Manuscristelor: Se va publica
la vreme potrivită, adică atunci
când anotimpul va contribui să
fie mai gustată.

D-lui Di R... Galați.— Des-
părțire, se va publica.

D-lui N. C... Pitești.— Mi-e
dor; acelaș răspuns. Poesis, con-
fuză.

D-lui P. I. R... Loco.— La un
portret: neisbită. Trimiteți
schitele: poate că vor fi mai
reuite.

D-lui V. E... — Toamna ar fi
reuită, dacă s'ar evita unele in-
corectitudini. „Frunze albe,
e neînțeles; apoi adoarme face
la plural adorm; nud este o
expresiune aplicată în arta plas-
tică ce nu se poate întrebuița
în înțelesul moral pe care îl
dați: un suflet poate fi gol, pus-
tit, mort, etc. Refăceți-o după a-
ceste indicațiuni și va eși o bu-
cată bună.

D-lui Th. D... L. M. I.— Stir-
șit de vară se va publica. Epi-
grama după Donnay e neînțe-
leasă.

D-ei Sp. D... Dorohoiu — Nu
trebuie să uitați că o poezie în
proză trebuie scrisă tot în stil
poetic. Uclă compara că „Dum-
nezeu-și scoate ochiul bleg și
puhav”, aceasta n'are a face ni-
mic cu poezia., ba nici chiar
cu proza.

D-lui I. B... — Unde duce su-
birea: Fragmentul trimis singu-
ru prezintă destul interes. Aș-
teptăm urmarea.

D-lui N. R... Grozești.— Vântul
bate și Alfabetul: încercări
primitive.

D-lui B... — Buzău— Aș vrea.
Cele exprimate în strofa I sunt
ușor de realizat. „Să simț, cu-
prins de vrajă, strângându-mă a
lene”, nu mergel Poște cu palamă,
lenea în această împrejurare, ne-
putând fi un semn de iubire ce
vrăjește; credă nu timează cu
buze...

D-lui I. G... — Gânduri: ne-
isbită! Avem de Dv. altele mai
reuite, ce se vor publica.

I. I. R.

Cititi
VESELIA

DE CE?

Pentru R. I.

De ce, când treci pe lângă mine,
Pe-a tale buze nu s'arală
Un zâmbet drag, ce de la tine
E tot ce-aș fi dorit vre-odată?

De ce, când ochii mei la tine
Privesc atâta de duioș,
Pe buzele-ți subțiri, carmine,
Văd doar surâs răutăcios?

De ce, când mi-ești atât de dragă,
Să râzi de suferința mea?...
Când sufletu-mi de doru-ți plânge,
De ce să fii atât de rea?

Șt. Marcovici

ZIARUL „UNIVERSUL“

Mare ziar cotidian, cel mai bine informat
ziar din țară, cu cele din urmă stiri din
lumea întreagă telegrafice și telefonice.

Prețul abonamentului este:

IN TARA:

Lei 75 — 3 luni
„ 150 — 6 luni
„ 300 — 12 luni

IN STRAINATATE:

Lei 150 — 3 luni
„ 300 — 6 luni
„ 600 — 12 luni

== 1 Leu exemplarul ==

„UNIVERSUL LITERAR“

Cea mai răspândită revistă literară săptămânală

Sub conducerea celor mai talentați scriitori

== 1 Leu exemplarul ==

Abonamente 60 lei pe an în țară. — Străinătate lei 120

„Ziarul Științelor Populare și al Călătoriilor“

Cel mai răspândit ziar pentru popularizarea științelor

Sub conducerea d-lui

Profesor DIMIU

Apare Marțea — 1 leu exemplarul.

Abonament 60 lei pe an în țară — Străinătate 120 lei